

Per fi, acord Espanya-CEE

La via per a la construcció de la unitat europea

Deu anys després de la mort del dictador, Espanya ha aconseguit a la fi el que també semblava impossible en el règim democràtic: l'ingrés en la CEE.

Ernest UDINA

Les aventures negociadores dels darrers mesos, havent arribat l'acord amb tres mesos de retard respecte al que s'havia previst, van estendre un motivat pessimisme, i en cercles oficials ja es començava a pensar si Espanya no hauria d'elegir definitivament una altra via. La història i la constància dels fets s'han imposat, però, a l'anomenada Europa dels mercaders, i al final s'ha realitzat l'únic acord possible.

En efecte, el tancament de les portes de la CEE a Espanya hauria estat, no solament un greu problema pel país de més enllà dels Pirineus, sinó una nova i decisiva derrota per a la construcció d'Europa. Que els deu de la CEE no haguessin pogut arribar a un acord amb Espanya i Portugal hauria mostrat palesament la incapacitat de sortir de les contradiccions actuals, derivades en el món de les noves tecnologies precisament dels sectors tradicionalment més endarrerits, la pesca i l'agricultura.

Han arribat així a terme vint-i-tres anys de negociacions, tot i que l'autèntica negociació només pogué començar quan a partir de 1977 Espanya establí el nou règim democràtic a l'europea. Ara, ja no importa que s'hagin tardat tants anys per a una nego-

Fernando Moran i Manuel Marín, els dos responsables principals de la negociació.

ciació a la qual s'havia fixat la data límit, en primer lloc, al gener de 1982 i, després, del 1984. L'avantatge per a Europa, com ha dit Jacques Delors, és que, per fi, els Consells Europeus o reunions de caps de govern semestrals podran dedicar-se a projectar l'Europa del futur, en lloc de discutir les minúcies agrícoles de l'Europa verda que tot ho condiciona.

Més important que la reflexió sobre la duresa de la negociació és ara de comprovar les conseqüències que l'ingrés tindrà per a Espanya. A la curta, sobretot les econòmiques, no seran gens brillants. Espanya, i la vida quotidiana

dels espanyols a través de la inflació, patirà fortament el desajust de les seves estructures industrials i agrícoles amb les de la CEE. La invasió de productes de consum immediat que preparen els deu de la CEE envers Espanya, un mercat molt desitjat, sumirà en la crisi moltes empreses dèbils incapaces d'assumir el risc europeu. A la llarga, però, l'ingrés en la Comunitat Europea es presenta com l'única alternativa perquè Espanya deixi el grup més endarrerit d'Europa i pugui realitzar tantes reformes pendents derivades del fet de no haver-se acomplit mai la «revolució burgesa» en

aquest país, a diferència dels altres països de la comunitat.

Els països més avançats en la construcció política d'Europa tindran ara l'avantatge de poder comptar amb Espanya, que, pel fet d'haver-hi ingressat tan tard, però enllaçant alhora amb la seva història passada, pot aportar molt a la construcció política europea, lluny de les polèmiques típiques de França o de la Gran Bretanya, que ací no existeixen. En especial, la polèmica, encara del segle XVIII, on s'ajusten el gaul·listes francesos i els laboristes britànics, que la construcció d'una Europa políticament unida va contra la sobirania nacional representada per cada un dels estats.

Divendres vint-i-nou de març passarà a la història com el dia clau de l'acord que permetrà a Espanya ingressar en la CEE. Els canvis interiors d'Espanya i la CEE que suposa aquesta nova passa es podran mesurar només al llarg dels anys. Una cosa és, però, des d'ara, ben segura: en la lluita entre interessos particularistes a la curta i l'interès global europeu a la llarga, aquest darrer ha triomfat de nou, com a expressió històrica que la construcció europea és imprescindible, davant el condomini de les dues superpotències i davant el repte de l'eix de les noves tecnologies de Califòrnia al Japó.

Una vegada més, el vell continent vol deixar de ser simplement un monument històric que tregui els seus guanys de la visita turística, per esdevenir un pol d'acció mundial. Aquesta és la principal lliçó de l'ingrés espanyol i portugués, ja que Europa, malgrat totes les contradiccions, no és resigna a desaparèixer.